

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 11Csp/49/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8821200971
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Zolotová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2021:8821200971.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Andreou Zolotovou v spore Ž.: S. S., F.. XX.XX.XXXX, T. F. XXXX/XX, XXX XX R. F. Q. W. JUDr. Igor Šafránko, AK ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 091 01 Svidník proti Ž.: PROFICREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava , IČO: 35 792 752 W. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516 Z. W. H. M. W.C. R. J. XXXX,XX L., Q.

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1.398,98 eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietá.
- III. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podaným návrhom domáhala vydania rozhodnutia , ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 2797,97 eur titulu primeraného finančného zadostučinenia. Žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 5Csp/100/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky som bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky, voči terajšiemu žalovanému, úspešná v oboch uplatňovaných nárokoch, rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 5Csp/100/2018, zo dňa 18.2.2019, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 15Co/67/2019, zo dňa 14.11.2019 (ďalej len Základné konanie), ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 19.12.2019. Súd rozhodol, že žalovaný (aj terajší žalovaný) je povinný vydať mi bezdôvodné obohatenie vo výške 1597,97 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1597,97 eur od 6.10.2018 do zaplataenia a určil, že zmluvná podmienka - Poplatok za poskytnutie úveru: 150,00,-- eur uvedená v bode 6. Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500122043 zo dňa 10.7.2015 (ďalej len Zmluva), uzavretej medzi stranami sporu je neprijateľná a určil, že zmluvná podmienka uvedená v čl. I., bod 7.1. Dohody o poskytovaní služieb č. 8500122043 zo dňa 10.7.2015 (ďalej len Dohoda) k Zmluve, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným v znení: „Zákazník sa zaväzuje, že za uzatvorenie dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,54 % zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: - odôvodnenie 35.: „Súd sa v prvom rade zaoberal samotnou platnosťou zmluvy. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že zmluva o revolvingovom úvere č. revolvingovom úvere č. 8500122043 zo dňa 10.7.2015 je neplatná. Písomná forma predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere nebola dodržaná v zmysle ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to pre obsahovú nezhodnosť písomných prejavov vôle zmluvných strán v

časti údaju týkajúceho sa výšky RPMN, keď žalovaným predložený návrh zmluvy o revolvingovom úvere označený ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, pričom išlo o vopred pripravený formulár žalovaného č. 8500122043 podpísaný žalobkyňou dňa 5.7.2015 a schválený žalovaným dňa 10.7.2015, neobsahoval zhodné resp. nesprávne údaje o RPMN, čo znamená, že ak tieto dva jednostranné prejavy vôle účastníkov zmluvy neboli identické (a to bez ohľadu na to o aký údaj sa jedná - v tomto konkrétnom prípade sa jednalo o údaj RPMN), tak v zmysle ust. § 46 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka nedošlo k uzavretiu zmluvy písomnou formou. Podľa ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Žalovaný pri schvaľovaní úveru 10.7.2015 zmenil v bode 6 základný údaj o výške RPMN, pôvodne žalobkyňi uvedený pri podpise zmluvy vo výške 26,68 % a po jej podpise žalovaným zmenený na 26,53 %. Tak isto zmenil údaj v bode 6 o výške RPMN po poskytnutí revolvingu, pôvodne žalobkyňi uvedený pri podpise zmluvy vo výške 26,68 % a po jej podpise žalobcom zmenený na 26,53 %. Takáto zmena v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa považuje za nový návrh, ktorý už žalobkyňi nebol predložený k prijatiu, a teda nemohla ani vzniknúť platná zmluva o úvere na základe zmien, ktoré vykonal žalovaný 10.7.2015 a v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka nedošlo a nik platne uzatvorenej zmenenej zmluve. Skutočnosť, že žalovaný prijal takto zmenený návrh zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru však z vykonaného dokazovania nevyplýva, pričom samotné čerpanie úveru nemožno považovať za konkludentné prijatie návrhu zmluvy. Zákon vyžaduje na platné uzavretie zmluvy písomné prijatie návrhu zmluvy, ako to vyplýva z § 46 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka.“ - odôvodnenie 36.: „Údaje medzi bodom 5 a 6 predmetnej zmluvy ž. 8500122043 mali byť totožné a v otázke hodnôt vstupujúcich do výpočtu RPMN nemal byť žiadny rozdiel. Pri schválení úveru sa vyskytol iný údaj, pretože ide o údaj predpokladaný a v bode 6 ide o údaj schválený. Tieto údaje nie sú totožné a nepochybne sú mätúce a zavádzajúce pre priemerného spotrebiteľa, ktorý nemá potrebné odborné znalosti.“ - odôvodnenie 37.: „Naviac je potrebné poukázať na skutočnosť, že ku dňu, kedy malo dôjsť uzavretiu spornej zmluvy vyžadovalo ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere písomnú formu. Nedostatok písomnej formy spôsobuje jej neplatnosť.“ - odôvodnenie 38.: „Údaj o RPMN preto nemôže byť zmenený jednostranným úkonom zo strany žalovaného. Žalovanému nič nebránilo, aby svoj nový návrh (už obsahujúci presnú, nie iba predpokladanú výšku RPMN) na uzavretie zmluvy predostrel žalovanému za účelom písomného vyjadrenia súhlasu žalovaného s takýmto novým návrhom. Podmienky platného uzavretia zmluvy splnené neboli.“ - odôvodnenie 41.: „Súd vykonaným dokazovaním mal ďalej za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.“ - odôvodnenie 42.: „V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. V zmluve č. 8500122043 sa uvádza len výška splátky 52,88 eur bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.“ - odôvodnenie 61.: „Ďalej je potrebné uviesť, že pokiaľ sa jedná o nárok žalovaného na zaplatenie odplaty za služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb zo dňa 10.7.2015 k zmluve č. 8500122043, súd je toho názoru, že žalovaný nemal nárok na zaplatenia takto dojednanej odplaty.“ - odôvodnenie 62.: „Dohoda o poskytovaní služieb je typickou formulárovou zmluvou, ktorú uzatvorili strany sporu a to žalovaný ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ. Jedná sa o služby, ktoré sú viazané sa samotný poskytnutý úver. Dojednaná odplata za tieto služby v bola v dohode uvedená iba percentuálne a to 2,54% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutý úver. Túto odplatu mala žalobkyňa platiť v rámci mesačných splátok úveru a v číselnom vyjadrení to predstavuje sumu 34,29 eur mesačne, celkovo za obdobie 36 mesiacov sumu 1234,44 eur.“ - odôvodnenie 63.: „Súd je toho názoru, že tzv. dohoda o poskytovaní služieb bola len umelo vytvorená žalovaným ako samostatná zmluva, aj keď je nadväzujúca na príslušnú úverovú zmluvu. V skutočnosti však je potrebné ju vnímať ako súčasť úverovej zmluvy. Jedná sa o službu, ktorá mala byť poskytovaná zo strany žalovaného, a to v priamej súvislosti s poskytnutým úverom. Uvedenú dohodu možno považovať za rozpornú s dobrými mravmi, keďže spotrebiteľ mal zaplatiť za služby v nej uvedené odplatu vo výške predstavujúcej cca 91,44% z poskytnutého úveru. S poukazom na §39 Občianskeho zákonníka súd teda uvedenú dohodu považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.“ - odôvodnenie 73.: „Zámer žalovaného dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním Dohody o poskytovaní služieb zo dňa 10.7.2015 k zmluve č. 8500122043, ktorú podpísala žalobkyňa, súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa.“ - odôvodnenie 76.: „V danom prípade uzavretím dohody sa však žalovaný iba snažil obísť ustanovenia o najvyššej

prípustnej odplate za spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenie skutočného údajov o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručuje možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov. Takýto postup žalovaného, ktorý je výslovne špekulatívny v snahe obísť zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, preto nemôže požívať právnu ochranu (§3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zo strany súdu. Takúto dohodu súd považoval za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a zákonom a celý postup žalovaného za jeho obchádzanie.“- odôvodnenie 82.: „Vyššie uvedené nedostatky údajov o RPMN majú za následok aj absenciu ďalších náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Taktiež v oboch zmluvách absentovali všetky správne predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. 83. V zmluve absentuje aj údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda termín konečnej splatnosti úveru. 84. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. l), kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. f) citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co/286/14 zo dňa 27.5.2014). 85. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.“- odôvodnenie 91.: „V priebehu konania žalovaný ničím právne významným nepreukázal, aby mal akúkoľvek snahu čo i len formálne zisťovať celkovú finančnú situáciu žalobkyne a teda jej schopnosť platiť poskytnutý úver. Aj uvedené je v zmysle vyššie citovaných ustanovení dôvodom, pre ktorý je potrebné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov.“- odôvodnenie 92.: „Súd mal za preukázané, že žalobkyňa v prospech žalovaného uhradila pri zmluve č. 8500122043 sumu 2947,97 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetný úver súd vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov a s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný žalobkyňu poskytol pri úvere č. 8500122043 celkovo reálne len sumu 1350,- eur (suma 150 eur predstavovala poplatok, ktorý si veriteľ stiahol zo sumy úveru), má súd za to, že žalovaný je povinný vrátiť žalobkyňu plnenie získané bez právneho dôvodu, teda bezdôvodné obohatenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Rozdiel medzi poskytnutými prostriedkami zo strany žalovaného a žalobkyňou uhradenými prostriedkami činí pri zmluve č. 8500122043 sumu 1597,97,- eur.“ Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“ Ako spotrebiteľka si uplatňujem primerané finančné zadosťučinenie (ďalej len PFZ) za porušenie mojich spotrebiteľských práv, ktoré som bola nútená brániť v Základnom konaní. PFZ má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým. V tejto súvislosti dávam do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadosťučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadosťučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške spĺňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. V danom prípade treba zdôrazniť, že žalovaný nielenže v Zmluve a Dohode používal neprijateľné zmluvné

podmienky, ale tiež aj konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa o sumu 1 597,97 eura, čiže zo strany žalovaného sa jednalo o viacnásobné porušenie spotrebiteľského práva. Keďže som spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, PFZ preto požadujem vo výške 2 797,97 eura, pričom nárok ako ho požadujem, zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaný na môj úkor bezdôvodne obohatil o sumu 1 597,97 eura a používal dve neprijateľné podmienky. Jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku používal v Zmluve a druhú neprijateľnú zmluvnú podmienku používal v Dohode. Za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku požadujem 600,- eur, (1 597,97 + 600 + 600 = 2 797,97). Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v Základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 5Csp/100/2018, zo dňa 18.2.2019, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 15Co/67/2019, zo dňa 14.11.2019 a ich odôvodneniami, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v Základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ, ani rozširovať, ani zužovať.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, listinnými dôkazmi a to, pripojeným spisom tunajšieho súdu sp.zn. 5Csp/100/2018, písomnými vyjadreniami žalobcu a žalovaného ako aj ich prílohami a vypočutím žalobkyne.

4. Z vykonaného dokazovania zistil nasledujúci skutkový stav veci:

5. Zo spisu tunajšieho súdu sp.zn. 5Csp/100/2018 vyplýva, že žalobkyňa si v tomto konaní uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.597,97 eur a zároveň sa žalobou domáhala určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Rozsudkom vo veci zo dňa 18.2.2019 súd rozhodol a to tak, že žalovaný bol povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.597,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.597,97 eur od 6.10.2018 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň súd určil, že zmluvná podmienka - poplatok za poskytnutie úveru 150,00 eur uvedená v bode 6/ Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500122043 z 10.7.2015, uzavretá medzi stranami sporu je neprijateľná. Zároveň súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v čl. I, bod 7.1 Dohody o poskytovaní služieb č. 8500122043 z 10.7.2015 k Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500122043 z 10.7.2015 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným v znení: „Zákazník sa zaväzuje, že za uzatvorenie dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,54 % zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi;“ je neprijateľná. Zároveň priznal žalobkyni trovy konania. Rozsudok v spojení s rozsudkom krajského súdu, po podaní odvolania, nadobudol právoplatnosť 19.12.2019.

6. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že dňa 03.08. 2021 bola žalovanému doručená výzva na predloženie vyjadrenia k žalobe o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2797,97 Eur. V súdom určenej lehote 15 dní predkladá žalovaný k podanej žalobe nasledovné vyjadrenie : Žalobou sa žalobca domáha zaplatenia sumy 2797,97 Eur, o ktorej tvrdí, že ide o primerané finančné zadostučinenie. Nárok odôvodňuje tým, že v konaní 5Csp/100/2018 bol v postavení spotrebiteľa úspešný a preto požaduje primerané finančné zadostučinenie vo výške 2797,97 Eur, čo má predstavovať sumu 1597,97 Eur, o ktorú sa žalovaný mal chcieť (podľa žalobcu) obohatiť a zvýšenú o čiastku 2x 600 Eur za určenie dvoch neprijateľných podmienok. Žalovaný tvrdí, že podaná žaloba nie je dôvodná a neobsahuje žiadne tvrdenia a preukázanie skutočností o vzniku nároku na finančné zadostučinenie vo výške v sume 2797,97 Eur. Nedôvodnosť tvrdení žalobcu vyplýva primárne z toho, že absentuje akákoľvek skutočnosť, ktorá preukazuje výšku finančného zadostučinenia ako satisfakčného či nemateriálneho charakteru. Keďže finančné zadostučinenie je nárokom nemajetkovej povahy, pri určovaní jeho výšky je možné prihliadať len na skutočnosti, ktoré majú takýto charakter. Žalobca takéto skutočnosti neuviedol. Z podanej žaloby nevyplýva žiadny skutkový dôvod, pre ktorý žalobca požaduje zadostučinenie vo výške bezdôvodného obohatenia uplatňovaného v konaní 5Csp/100/2018. Rovnako zo žaloby nevyplýva ani to, na základe čoho žalobca požaduje sumu 600,- Eur za určenie každej neprijateľnej podmienky. Tvrdíme, s poukazom na § 291 ods. 3 Civilného

sporového poriadku, že nedostatok žaloby spočívajúci v neunesení povinnosti tvrdenia rozhodujúcich skutočností sa nemôže nahrádzať ani zásahom súdu. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku : „V žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.“ Podľa § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku : „Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.“ Absencia skutkových tvrdení v prípade spotrebiteľského sporu, v ktorom je spotrebiteľ právne zastúpený advokátom, nemôže byť ani nahradená úvahou súdu, a ani postupom podľa § 296 Civilného sporového poriadku. Podľa § 291 ods. 3 Civilného sporového poriadku: „Ak je spotrebiteľ zastúpený, advokátom, ustanovenie § 296 sa nepoužije.“ Žalovaný namieta neuvedenie žiadnych skutočností, ktorými by žalobca preukázal vecnú a skutkovú spojitosť medzi primeraným zadosťučinením, a požadovanou výškou. Určenie výšky finančného zadosťučinenia nie je možné na základe voľnej úvahy, pretože takýto postup neumožňuje ani Civilný sporový poriadok a ani iný právny predpis. Podľa rozhodnutia R 52/2020 (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo 14/2020 z 23.06.2020) : „Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v § 264 ods. 1 a 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku.“ V zmysle publikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk je potom potrebné vykladať aj § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Opis rozhodujúcich skutočností je povinný tvrdiť a preukázať žalobca. Zo žaloby nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili, že výška primeraného finančného zadosťučinenia má byť v hodnote 2797,97 EUR. Tvrdenie žalobcu, že pri primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. sa neskúmajú iné okolnosti ako len to, či je tu právoplatné rozhodnutie o porušení práva spotrebiteľa, je v porovnaní s inými typmi nemajetkovej satisfakcie zavádzajúce. Žalovaný považuje za vylúčené, aby v zmysle úvahy žalobcu mal poškodený s ujmu na zdraví dokazovať rozsah svojho spoločenského sťaženia či okolnosti potrebné pre uplatnenie náhrady za bolestné, ale spotrebiteľ pri uplatňovaní finančného zadosťučinenia ako z podstaty veci nemajetkového charakteru už nie. Rovnako je vylúčené, aby v rámci ochrany osobnosti sa osoba domáhajúca ochrany preukazovala konkrétne aspekty zásahov do jej osobnostných práv ako predpoklad pre uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy a oproti tomu spotrebiteľ nemal povinnosť kvantifikovať konkrétne okolnosti, pre ktorú žiada nemajetkovú satisfakciu. Uplatňovaný nárok spochybňuje aj to, že ak by uvádzané skutočnosti a tvrdenia žalobcu v žalobe boli dôvodné, potom nedáva žiadne logické vysvetlenie uplatňovania finančného zadosťučinenia ako nemajetkovú náhradu či odčinenie s odstupom 3 rokov po začatí konania pod sp. zn. 5Csp/100/2018. Význam satisfakcie ako určitého odčinenia predsa je rozdielny aj z toho pohľadu, či sa uplatňuje aktuálne v dobe neoprávneného zásahu, alebo s výrazným časovým odstupom. Žalovaný popiera tvrdenie žalobcu o sankčnej a odradzujúcej povahe primeraného finančného zadosťučinenia. Krajský súd v Prešove v uznesení sp. zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 uviedol, že podstatou primeraného finančného zadosťučinenia nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. Návrh na rozhodnutie žalovaný navrhuje, aby Okresný súd Vranov nad Topľou rozhodol o podanej žalobe o primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2797,97 Eur tak, že žalobu zamietne. Ďalej žalovaný navrhuje, aby súd o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Výška trov právneho zastúpenia žalovaného ku dňu predloženia tohto vyjadrenia je v sume 292,98 Eur vrátane DPH (2 úkony právnej služby - príprava a prevzatie zastúpenia, vyjadrenie k žalobe á 133,45 Eur vrátane DPH /111,24 Eur + 20 % DPH/, 2x režijný paušál á 13,04 Eur vrátane DPH /10,87 Eur + 20 % DPH/).

7. Z výpovede žalobkyne vyplýva, že dôvodom podania žaloby je že bola úspešná v súvisiacom konaní . Žalobkyňa k ujme uviedla že jej boli posielané doporučené listy, z ktorých mala depresie. Na dotaz súdu, ako často, koľko ich bolo, ako často ju atakoval veriteľ uviedla, že koľko ich bolo sa nepamätá, presne nevie, možno tri - štyri. Na dotaz súdu, vzhľadom na to, že uviedla, že celé to malo dopad na jej psychiku, aby súdu uviedla, aký dopad to malo, aby sa bližšie k tomu vyjadrila, uviedla, že bližšie nevie. Žalobkyňa ďalej na dotaz súdu, či sa liečila, uviedla, že nie. V súvislosti s depresiami uviedla, že ich prekonala.

8. Právny zástupkyňa žalobkyne uviedla, že týmto konaní si uplatňuje žalobkyňa nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 2.797,97 eur, tento nárok odvodzuje od úspechu žalobkyne v konaní, ktoré bolo vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 5Csp/100/2018. V tomto konaní bola žalobkyňa ako spotrebiteľka úspešná, čím podľa ich názoru došlo k naplneniu hypotézy ustanovenia

§ 3 ods. 5 Zákona na ochranu spotrebiteľa. Navrhuje, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a zároveň si uplatňuje nárok na náhradu trov konania. Suma uplatnená ako primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.797,97 eur, vychádza z toho, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 1.597,97 eur a používal dve neprijateľné zmluvné podmienky. Jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku používal v zmluve a druhú neprijateľnú zmluvnú podmienku používal v dohode. Za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku si uplatňuje 600,00 eur. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, tak poukazujú na to, že u žalovaného ide o nepoctivého dodávateľa, ktorý dlhodobo a opakovane porušuje spotrebiteľské práva, a preto priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalovanej výške považujeme za primerané tak, aby došlo k naplneniu jeho funkcií a teda relutárnej, sankčnej, ako aj odradzujúcej.

9. Uvedenú vec takto právne posúdil:

10. Podľa ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi; ustanovenia § 7 až 9 tým nie sú dotknuté. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

11. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. účinného v čase rozhodnutia vo veci 11Csp/72/2019 o porušení práva spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. V zmysle citovaných zákonných ustanovení zákon priznáva osobe, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, že má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Zákon nestavuje ako podmienku priznania primeraného finančného zadosť iné podmienky okrem tej, že spotrebiteľ si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, čo v danom prípade bolo splnené.

13. Priznané finančné zadosťučinenie má byť vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, a je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal.

14. Súd poukazuje na rozhodnutie KS Prešov 13Co/80/2016 z 20.03.2018 „Cieľom finančného zadosťučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.“

15. Súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. z.n. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019: „Citované ustanovenie (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od

protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby bola spotrebiteľovi privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.

16. Súd sa stotožňuje s názorom žalobkyne, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatnený vo výške získaného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného je dôvodný, no nie s jej výškou. Primerané finančné zadosťučinenie je samostatným právnym a primeraným nárokom odlišným od nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, na náhradu škody resp. od nároku na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Cieľom tohto nároku, je predovšetkým odradiť dodávateľa od protiprávneho konania a súčasne pôsobiť preventívne na dodávateľa, aby dobrovoľne upustil resp. nepokračoval v protiprávnom konaní a napravil jeho následky bez nutnosti podania žaloby spotrebiteľom. Pokiaľ dodávateľovi nehrozí adekvátna sankcia, dodávateľovi sa z finančného hľadiska neoplatí dodržiavať spotrebiteľské predpisy a nemôže dôjsť k naplneniu preventívnej funkcie právneho inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia (ďalej aj len ako „PFZ“).

17. Pri posudzovaní výšky PFZ však treba brať do úvahy ako to uviedol žalobca viaceré kritéria a to spôsobená materiálna ujma ktorá sa premietla do zníženia rodinného rozpočtu žalobcu spotrebiteľa a tým aj do zníženia životnej úrovne jeho rodiny, trvanie materiálnej ujmy v podobe pokračujúceho bezdôvodného obohatenia, priebeh súdneho konania OS Vranov nad Topľou 5Csp/100/2018, v priebehu ktorého žalovaný nárok popieral a v rámci konania bol žalobca vypočúvaný, stres a psychické vypätie žalobcu spotrebiteľa.

18. Spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv.

19. Je tiež nepochybné, že žalobkyne v dôsledku konania žalovaného sa zvýšila intenzita jej psychických problémov a v negatívnom zmysle sa to prejavilo na jeho zhoršenom zdravotnom stave, pocitoch úzkosti a depresie, ako to subjektívne pociťovala. Uvedené skutočnosti potvrdzujú dôvodnosť priznania primeraného finančného zadosťučinenia ako takého a s poukazom na to, že bola úspešná v konaní 5Csp/100/2018.

20. V konaní, tak ako je to vyššie uvedené bolo preukázané, že žalobkyňa v konaní 5Csp/100/2018 sa úspešne domáhala ochrany svojich práv. Boli preto naplnené ustanovenia § 4,5 cit. zákona pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

21. Po prejednaní veci s prihliadnutím na novšie rozhodnutia KS ako aj vyslovený právny názor KS Prešov ohľadom priznávania primeraného finančného zadosťučinenia dospel k záveru, že nie je dôvodné priznať plnú výšku žiadaného primeraného finančného zadosťučinenia ale len polovicu. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia vyžaduje splnenie určitých predpokladov stanovených v zákone o ochrane spotrebiteľa.

22. Účelom poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia je odčinenie utráp keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované určité nezákonné nároky a je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, t.j. je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodnený alebo diskriminovaný.

23. Súd má za to, že tieto predpoklady boli u žalobkyne splnené. Je nesporené preukázané, že celá situácia mala na ňu negatívny dopad na jej psychické zdravie a celú situáciu zle psychicky znášala. Žalobkyňa bola dlhú dobu v neistote. Neistý stav žalobkyne bol odstránený až právoplatným rozhodnutím vo veci sp.zn. 5Csp/100/2018, kedy bol žalovaný zaviazaný vrátiť žalobkyňi to, o čo sa bezdôvodne obohatil.

24. Na druhej strane nie je možné, aby priznanie primeraného finančného zadost'učinenia smerovalo k obohateniu sa spotrebiteľa. Pri zohľadnení všetkých vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že primeraná výška požadovaného finančného zadost'učinenia je polovica žalobkyňou žiadanej sumy.

25. Preto súd žalobe žalobcu ako dôvodnej vyhovel len čiastočne, t.j. vo výške 1398,98 eur. Súd mal za to, že dôvodný je nárok na primerané finančné zadost'učinenie len vo výške polovice žiadanej sumy. Tvrdenia žalovaného, ktoré spochybňujú nárok žalobkyne ako taký, sú nedôvodné a bezpredmetné a súd sa s nimi nestotožňuje.

26. Súd poukazuje, že má za to, že polovica výšky požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia je primeraná povahe porušenia práva jeho následkom a okolnostiam prípadu. Obrana a tvrdenia žalovaného spochybňujúca nárok na PFZ ako taký uvedené v jeho vyjadrení k žalobe sú preto s poukazom na vyššie uvedené nesprávne a nespôsobilé spochybníť dôvodnosť nároku žalobcu. Nárok ako taký je podľa súdu dôvodný. Otázna je jeho výška.

27. Súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutia KS Prešov sp.zn. 8CoCsp/39/2020, cit' „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadost'učinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.22. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadost'učinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.23. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadost'učinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadost'učinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.24. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadost'učinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ust. § 3 ods. 3 zákona č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu predne prijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.21. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadost'učinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinnosti ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.25. K uplatneniu práva na primerané finančné zadost'učinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušeniu práva alebo neuzatváral, v dôsledku postúpenia pohľadávky vstúpil do postavenia veriteľa spolu so všetkými právami a povinnosťami vyplývajúcimi z ust. § 524 a nasl. upravujúcich postúpenie pohľadávky. Žalobkyňa postúpením pohľadávky nebola vo svojom právnom postavení dotknutá a námietky, ktoré mala v čase postúpenia pohľadávky, sa zachovali aj po postúpení. Mohla teda namietat' absenciu zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy o úvere. Bol to žalovaný, ktorý po postúpení pohľadávky pokračoval v konaní vo veci 2C/275/2015 Okresného súdu Bardejov, v

ktorom žalobcovi hrozila ujma v podobe zaplata sumy 1023,73 eur s prísl. Bezdôvodné uplatnenie peňažného nároku nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.²⁹ Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je preto potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 600,- eur, tak ako to priznal súd prvej inštancie. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyňi, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je akosi satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal.“

28. Súd poukazuje na rozhodnutie KS Prešov sp.zn. 20CoCsp/532020, cit.“ Odvolací súd je toho názoru, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie len v prípade vzniku ujmy, ale už aj vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla. Samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobkyňi ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Spotrebiteľ nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti, týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už čo i len hrozba vzniku ujmy. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy.¹¹ Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, odvolací súd považuje v danom prípade v zhode s názorom súdu prvej inštancie za primeranú sumu 2.473,06 Eur. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia, recidívy porušovania spotrebiteľských práv, suma finančného zadosťučinenia vo výške 2.473,06 Eur je plne opodstatnená. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaný uplatnil okrem istiny aj nároky, ktoré súdy v mnohých rozhodnutiach judikovali ako nedôvodné, a preto zadosťučinenie uplatnené žalobkyňou za nezákonný postup žalovaného vo výške 2.473,06, ktorá predstavuje polovicu zo sumy 4.946,12 Eur, ktorá bola priznaná v rozhodcovskom konaní, je dôvodná. Zároveň je dôvodná aj preto, lebo žalovaný si uplatňoval nároky niekoľkonásobne prevyšujúce dôvodný nárok, navyše za situácie, že žalobkyňa, ktorá je z dôvodu onkologického ochorenia nezamestnaná a jej jediný príjem predstavuje čiastočný invalidný dôchodok vo výške 140 Eur, musela svoje práva aktívne brániť v pôvodnom konaní pod sp.zn.19Cr/1/2016.¹² Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je akosi čiastočnou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. Spotrebiteľ nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.¹³ Správny výrok vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.“

29. Súd poukazuje na rozhodnutie sp.zn. 13CoCsp/14/2021, cit“ 24. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd poukazuje na to, že rovnako mal za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100,- Eur v tomto konaní je primeraná povahy a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobkyňi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Žalobkyňa si v konaní uplatnila výšku primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300,- Eur, ktorú správne vzhľadom na okolnosti prípadu súd prvej inštancie znížil.²³ To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bez významný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9.decembra 1994, séria

A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č.303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že :“súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite.“

30. Podľa § 255 ods. 1,2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

31. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

32. Súd žalobe žalobkyne vyhovel v rozsahu 50 %, teda každá zo strán bola úspešná v rovnakom pomere, súd preto v súlade s ustanovením § 255 ods. 2 CSP rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou písomne v dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 SCP). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť (§ 365 CSP) len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.